

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **K. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, č. j. KUKHK-6093/DS/2019/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 11. 2018, č. j. MUDK-ODP/128697 - 2018/jal 10975-2018. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a

povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 1. 2018 v 17:50 hodin ve vyznačeném měřeném úseku na silnici I/37 v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, jako řidič nákladního motorového vozidla tovární značky Land Rover, registrační značky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h o méně než 20 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity GEMVEL0008 byla jím řízenému vozidlu naměřena rychlosti jízdy 70 km/h. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení (± 3 km/h) jelo vozidlo nejméně rychlostí 67 km/h, což je o 17 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. V žalobě namítal, že se přestupku nedopustil, neboť předmětné vozidlo v dané době neřídil. Namítl, že jeho doznání, které předložil správnímu orgánu jeho zmocněnec, je procesně nepoužitelné, protože bylo učiněno ještě před zahájením přestupkového řízení a žalobce nebyl nikdy správním orgánem poučen o následcích doznání. Poukázal na ustavně chráněný princip zákazu sebeobviňování a odkázal v této souvislosti na relevantní judikaturu. Kromě toho žalobce tvrdil, že si není vědom toho, že by listinu, v níž se k přestupku doznal, podepsal. Toto doznání měl za žalobce podepsat jeho zmocněnec údajně proto, že na něj správní orgán vyvíjel nátlak, aby tak učinil. Dále žalobce namítal porušení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), neboť překročení rychlosti bylo změřeno stálým automatickým technickým systémem a obecní policie měla přiměřeným způsobem informovat veřejnost o probíhajícím měření. Správní orgány se touto podmínkou nezabývaly a neprokázaly ji, což činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce dále namítal, že v jeho případě rychlost neměřila obecní policie, ale soukromý subjekt, kterému patří měřicí zařízení; v této souvislosti namítl porušení práva na soukromí a na ochranu osobních údajů, neboť soukromý subjekt provozující automatizovaný systém jej vyfotil v době, kdy ještě prokazatelně nespáchal nic protiprávního; s takto získanými osobními údaji není řádně nakládáno. Konečně žalobce namítl neexistenci skutkové podstaty překročení rychlosti v určitém úseku.
4. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Zrekapituloval skutkovou podstatu přestupku a obsah důkazů, provedených ve správním řízení, jakož i závěry, které z nich vyvodil. K žalobním námitkám uvedl, že smlouva o nájmu zařízení – automatizovaného technického zařízení – byla schválena usnesením rady města. Soukromému subjektu je na základě této smlouvy svěřena instalace záznamového systému; nastavení tolerance měřicích zařízení je ve výlučné kompetenci města, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem podle § 79a zákona o silničním provozu.

Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je plně automatizováno. Každé měřicí zařízení je certifikováno Českým metrologickým institutem. Jakýkoli zásah do pořízených obrazových záznamů je technicky vyloučen. Soukromoprávní subjekt pouze poskytuje správnímu orgánu technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy – měřicí zařízení a software. Prostřednictvím těchto nástrojů pak správní orgán vykonává veřejnou správu samostatně a na vlastní odpovědnost. Dále žalovaný popsal mechanismus, jakým se nakládá se záznamy projíždějících vozidel.

6. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
7. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
9. Žaloba není důvodná.
10. Z předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem (dále jen „městská policie“) oznámení o přestupku, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Přílohou oznámení Policie ČR byl výstup z automatizovaného měřicího systému, z něhož vyplývá, že vozidlo registrační značky jelo dne 20. 1. 2018 v 17.50 hod. v Kocbeřích na silnici I/37 ve směru na Trutnov v měřeném úseku průměrnou rychlostí 70 km/h. Z karty vozidla plyne, že provozovatelem předmětného vozidla je společnost LOGISTIK REAL, a.s. (jejímž statutárním orgánem je žalobce). Správní orgán prvního stupně vyzval uvedenou společnost výzvou ze dne 20. 3. 2018 k úhradě určené částky ve výši 1 000 Kč podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu se splatností do 15 dnů. V reakci na tuto výzvu správní orgán obdržel sdělení, podle něž předmětné vozidlo řídil v uvedenou dobu žalobce. Přípis však nebyl podepsán ani žalobcem, ani jeho zmocněncem, společností ODVOZ VOZU s.r.o., IČO 03724026 (pozn. soudu – nyní je společnost v likvidaci), jehož plná moc (rovněž nepodepsaná) byla ke sdělení přiložena. Následně, po opakovaných výzvách, správní orgán obdržel jak podepsanou plnou moc, tak žalobcem podepsané sdělení, že vozidlo v uvedenou dobu řídil on.
11. Ve spise je dále založen ověřovací list silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, který prokazuje platné metrologické ověření v době spáchání přestupku, a veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře, jejímž předmětem je výkon úsekového měření rychlosti Městskou policií města Dvůr Králové nad Labem na území obce Kocbeře, na silnici I/37. Spis obsahuje i další potřebná veřejnoprávní přivolení (usnesení zastupitelstev, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, kterým byl udělen souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy, vyjádření Policie ČR, KŘP Královéhradeckého kraje, ÚO Trutnov) a situační mapu měřeného úseku.

12. Na základě uvedených skutečností má soud za prokázané, že žalobce se dopustil předmětného přestupku. O naplnění znaků skutkové podstaty přestupku nelze mít v dané věci rozumné pochybnosti. Překročení rychlosti bylo zdokumentováno automatizovaným technickým prostředkem, který byl po technické i administrativní stránce řádně instalován a provozován. Žalobce sám písemně sdělil správnímu orgánu k uvedené spisové značce, že předmětné vozidlo v uvedenou dobu řídil on. Nelze tedy učinit jiný závěr, než že to byl žalobce, kdo naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného přestupku.
13. Správní orgán prvního stupně rozhodl nejprve příkazem, proti němuž žalobce podal odpor. Správní orgán tedy projednal věc v ústním jednání, kterého se zmocněnec žalobce, ač byl k němu řádně předvolán, neúčastnil. V rámci ústního jednání byly správním orgánem prvního stupně provedeny shora popsané listinné důkazy. Žalobce byl vyzván, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, což neučinil. Správní orgán prvního stupně vydal dne 27. 11. 2018 rozhodnutí o přestupku. Dne 29. 11. 2018 podal žalobce blanketní odvolání, které nedoplnil ani na základě usnesení správního orgánu prvního stupně, které jej k tomu vyzývalo.
14. Žalovaný přes absenci odvolacích námitek přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž dospěl k závěru, že skutkový stav byl prokázán náležitým způsobem a správní orgán prvního stupně si obstaral potřebné důkazní prostředky k prokázání odpovědnosti žalobce za přestupek. Svým rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
15. Krajský soud konstatuje, že o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku svědčí v předmětném případě komplex důkazů, nikoliv jen izolované skutečnosti. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru – tato kombinace podkladů v zásadě poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejinak je tomu i v nyní posuzovaném případě, obzvláště za situace, kdy žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, tj. proti zjištěním a závěrům správních orgánů neuplatňoval žádné konkrétní námitky. Nutno dodat, že otázka, kdo byl v daném případě řidičem vozidla, byla v daném případě postavena najisto písemným sdělením žalobce. Listinné podklady založené ve správním spise tedy umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.
16. Krajský soud neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Žalobce předně učinil sporným závěr o tom, *kdo řídil předmětné vozidlo v době spáchání přestupku*. Žalobce tvrdí, že předmětné vozidlo v dané době neřídil. Namítl, že doznání, které předložil správnímu orgánu jeho zmocněnec, je procesně nepoužitelné, protože bylo učiněno ještě před zahájením přestupkového řízení a žalobce nebyl nikdy správním orgánem poučen o následcích doznání. Poukázal na ustavně chráněný princip zákazu sebeobviňování a odkázal v této souvislosti na relevantní judikaturu. Žalobce dále tvrdí, že si není vědom toho, že by listinu, v níž se k přestupku doznal, podepsal. Toto doznání měl za žalobce podepsat jeho zmocněnec údajně proto, že na něj správní orgán vyvíjel

nátlak, aby tak učinil. K žalobě přiložil čestné prohlášení D. H., jednatele společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., podle kterého měl pan H. podepsat za žalobce doznání ve věci „údadného přestupku ze dne 20. 1. 2018“.

17. Krajský soud konstatuje, že tato námitka je zjevně účelová a obstrukční. Žalobce měl možnost v různých fázích správního řízení zpochybnit závěr, že vozidlo řídil právě on (výzvu k doplnění podpisu na sdělení, kdo řídil vozidlo, správní orgán dokonce zaslal nejen jeho zmocněnci, ale i přímo žalobci). Nic takového ale neučinil. „Doznání“ žalobce, vlastnoručně podepsané, je tak důkazem, z něhož správní orgány mohly legitimně vycházet. Správní orgány neměly důvod pochybovat o pravosti podpisu žalobce, neboť podpis na „doznání“ se vizuálně shoduje s podpisem na plné moci udělené žalobcem zmocněnci.
18. Soudu dále není zřejmé, kdy by k žalobcem tvrzenému nátlaku mělo dojít. Ústního jednání ve věci se ani žalobce, ani jeho zmocněnec nezúčastnili; ve správním spise nejsou ani záznamy o jiných jednáních či kontaktech správních orgánů s žalobcem či jeho zmocněncem. Není tak zřejmé, kdy a jakou formou by k tvrzenému nátlaku mělo dojít. V samotné skutečnosti, že správní orgán vyzval žalobce k doplnění podpisu na listiny, které správnímu orgánu prostřednictvím svého zmocněnce zaslal, zcela jistě nelze spatřovat žádný nepřipustný nátlak.
19. V této souvislosti soud považuje za nutné zdůraznit, že rozsah soudního přezkumu do jisté míry závisí i na aktivitě účastníka v přestupkovém řízení. To platí zejména ve vztahu k novým skutkovým tvrzením, která jsou poprvé vznesena až v řízení u krajského soudu. Otázce, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy důkazů přípustné, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. Nejvyšší správní soud s odkazem na toto usnesení následně konstatoval, že *„nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy“* (viz např. rozsudky ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 19/2017 – 44, a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 209/2017-39). Klíčové proto bude, zda správní orgány „opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.“
20. Nelze také pominout skutečnost, že nynější věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrozličnější procesní obstrukce (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, bod 37). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, takovouto obstrukcí může být i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“. Podání

blanketního odvolání, nikdy nedoplněného, je pak kombinováno s následným podáním komplexní žaloby. Podle Nejvyššího správního soudu tímto „[s]vérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy.“

21. Optikou těchto závěrů Nejvyššího správního soudu krajský soud nahlížel na výše uvedená nová skutková tvrzení, která žalobce v nynější věci uplatnil poprvé až v žalobě. Ze stejných důvodů soud neprovedl důkaz čestným prohlášením D. H.
22. Nedůvodná je také námitka, že správní orgány porušily zásadu zákazu sebeobviňování, neboť žalobce nebyl poučen o následcích doznání. Soud neshledal, že by v daném případě byla porušena uvedená zásada. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že předmětné vozidlo řídil právě on, v reakci na výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu. Tato výzva byla doručena provozovateli vozidla – obchodní společnosti, v níž je žalobce statutárním orgánem. Lze tedy mít důvodně za to, že obsah výzvy byl žalobci znám, ostatně žalobce na ni ve svém doznání výslovně odkazuje. Výzva pak obsahuje zevrubný popis různých variant postupu správního orgánu v případě, že (i) bude uhrazena určená částka, (ii) nebude uhrazena určená částka, avšak bude sdělena totožnost řidiče vozidla, (iii) nebude uhrazena určená částka, ani nebude sdělena totožnost řidiče vozidla. Žalobce si tak měl a mohl být ve zcela konkrétních obrysech vědom následků, sdělí-li správnímu orgánu, že vozidlo řídil. Skutečnost, že jednání vykazuje znaky přestupku, je výslovně uvedena v dané výzvě, stejně jako odkaz na všechna relevantní zákonná ustanovení.
23. Žalobce dále namítl *porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii*, neboť překročení rychlosti bylo změřeno stálým automatickým technickým systémem a obecní policie měla přiměřeným způsobem informovat veřejnost o probíhajícím měření. Správní orgány se touto podmínkou nezabývaly a neprokázaly ji, což činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelným. Krajský soud opětovně konstatuje, že pokud je žalobce ve správním řízení pasivní, pak nemůže očekávat, že správní orgánu za něj budou domýšlet nejrůznější námitky. Námitky týkající se informování veřejnosti ve správním řízení žalobce nevznášel, a tedy se jimi ani nezabývaly správní orgány. Nicméně i tak lze ze správního spisu vedeného v předmětné věci přinejmenším nepřímým dovodit, že informace o měření uveřejněna byla. Ve spise jsou založena usnesení zastupitelstev, povinně zveřejňovaná na úředních deskách obcí, a veřejnoprávní smlouvy, taktéž ze zákona obligatorně zveřejňované na úředních deskách obcí a krajů. Není důvod domnívat se, že by územní samosprávné korporace svým zákonným povinností v daném případě nedostály. Ostatně žalobce nic takového ani v žalobě konkrétně netvrdí. Lze tedy předpokládat, že veřejnost přiměřeným způsobem informována byla.
24. Žalobce dále namítl, že v jeho případě rychlost neměřila obecní policie, ale soukromý subjekt, kterému patří měřicí zařízení. Tato námitka je vyvrácena obsahem listin založených ve správním spise a lze ve vztahu k ní plně odkázat na vyjádření žalovaného k žalobě: smlouvou o nájmu zařízení – automatizovaného zařízení k měření rychlosti, schválenou usnesením rady města, svěruje město soukromému subjektu toliko instalaci záznamového systému. Nastavení tolerance měřicích zařízení je ve výlučné kompetenci města, resp. městské policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem podle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je plně automatizováno. Námitka, že soukromoprávní korporace, která je pouhým dodavatelem technických řešení pro výkon státní správy, „kořistí“ z tohoto výkonu, jak namítal žalobce, je zcela neopodstatněná. Dovedena do

krajnosti by taková logika znamenala, že by si obce musely technická zařízení samy vyvíjet, vyrábět a instalovat, aby prostřednictvím nich mohly vykonávat svá oprávnění; taková představa je ovšem zjevně absurdní. Námitce žalobce tak nelze přisvědčit.

25. Námitka týkající se porušení práva na soukromí a na ochranu osobních údajů v souvislosti se záznamem měření rychlosti jde zcela mimo rámec posuzované věci. Krajský soud v tomto řízení přezkoumává zákonnost rozhodnutí žalovaného. Toto rozhodnutí bylo vydáno v řízení, jehož předmětem bylo posouzení delikttní odpovědnosti žalobce za přestupkové jednání. Má-li žalobce za to, že s jeho osobními údaji nebylo nakládáno v souladu se zákonem, dává mu právní řád jiné prostředky právní ochrany, které žalobce může využít. I kdyby obec – hypoteticky – dopustila pochybení na úseku ochrany osobních údajů, nemohlo by to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem bylo provedeno v souladu se zákonem a jeho výsledky jsou tak zákonně získaným důkazem.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

26. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

V. Závěr a náklady řízení

27. V posuzované věci spočívalo delikttní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné radarovým měřičem SYDO Traffic Velocity; skutkově jednoduchý případ protiprávního jednání byl prokázán listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. I přes doznání žalobce nerezignovaly na povinnost zjistit náležitě skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná. Námitky vznesené v žalobě nebyly z výše uvedených důvodů shledány důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. prosince 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce